

DVIJE METAFIZIČKE DILEME

Ava Mislan

OTKUPLJENJE

Iz dana u dan. Iz časa u čas. A nije igra. Ne moja. Od prapostanka koji ne pamtim. Od djetinjstva iz kojega rastem. Moj kamen nije samo moj. Moja krila — tko zna čega — iz koje moći neprepoznatljive duše, nisu samo moja opsjena. Ne dodiruju samo moju ranu.

Je li molitva strah, priznanje poraza, ili želja? Iz urlanja ulice, iz vreve čije je naličje pustoš. Naše povorke, naši ukočeni redovi s podmuklim dinamizmom pohlepe i užasavanja od gladi nisu pobožni ophod, ne izazivaju potvrdu Obćanja.

Bijedne olupine riječi. Riječ na riječ: urlanje. Razorna šutnja. I nema tišine. Trebalo bi kopati, tko zna ispod kojeg sloja srca. Trebalo bi srou šaptati pjesmu.

Ne usuđujem se izgovoriti: Bože. Mogla bi biti sablazan, dijabolična drskost, smiješno naprezanje bez uporišta poklonstvene žrtve. Ima li išta u meni što se bar u jednom trenutku svog postojanja iskazuje kao ljubav?

Ako iz riječi bude stih, neka se ne doreče u mojoj pjesmi.

Otvaram vrata, priželjkujući korak Prijatelja. Otvaram prozor jednoj boji neba. Isplakala bih, ne znam što. Ne znam — što sam. Hoće li sunce, kiša, ili grom trgnuti ovu zemlju, preoblikovati blato? Izazvati uspavano, zagubljeno sjeme — do pobune u iskupiteljskoj vatri?

PUT

Na kraju krajeva — isplati se.

Svaka staza ima jedno odmorište, svaki put svoje odredište. Negdje šator počinka, meku kupolu svetišta, iza bezbrojnih NEŠTO i NIŠTA.

Svejedno: u hodu, spoticanju, napornom uspinjanju.

Onaj koji je rekao: »Ja sam Put«, umije ga i osvijetliti. I snijepima omogućiti da progledaju, gluhipima da čuju, umornima da povjeruju da su jaki. Na pogled jednog Srca. Ruke zaustavljene u blagoslivljanju.

Jutros su izlozi bile mrtve oči, pročelja kuća grobno stijenje, krovovi su ubijali ptice. Srce je govorilo, vikalo, pjevalo. Tjeralo — sve dalje.

Bijah neprepoznatljiva među neprepoznatljivima. Poluzvjerima, robotima mrtvih ruku, čudovištima bez lica.

Zato postoji put. Dalje.

Negdje na kraju treba kleknuti, zatvoriti oči — i pustiti da Nebo u silaznoj vertikali ureže put.

Mali put malog tijela, male duše. I Veliki.